

RICHARD OSMAN

EL MISTERI DE LA BALA PERDUDA

**No hi ha res que els agradi més
que una bona tassa de te i un misteri per resoldre**

Columna

RICHARD OSMAN
EL MISTERI DE
LA BALA PERDUDA

Una novel·la del
Club del Crim dels Dijous

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE BULLET THAT MISSED*

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2022

THE BULLET THAT MISSED, © RICHARD OSMAN, 2022

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2022

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2967-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 16.004-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

I

— **N**o necessito maquillatge —diu en Ron. Està assegut en una cadira de respatllet recte perquè l'Ibrahim li va dir que no es podia encorbar l'esquena a la televisió.

—Ah, no? —replica la Pauline Jenkins, la maquilladora, mentre va traient pinzells i capsetes de la bossa. Ha col·locat un mirall a sobre una taula de la sala dels puzles. Té bombetes a tot el voltant, i la resplendor se li reflecteix a les arracades de penjoll, que es balancegen cada cop que es mou.

En Ron nota una pujada d'adrenalina. Aquesta és la qüestió. És el que té sortir a la televisió. Però on són els altres? Els ha dit que vinguessin «si en tenien ganes, cap problema», i li sabrà molt de greu si no s'hi presenten.

—Em poden filmar així mateix —diu en Ron—. Me l'he forjat aquesta cara, té una llarga història.

—Una història de terror, si em permetes que t'ho digui —contesta la Pauline, mentre observa una paleta

de colors i després la cara d'en Ron. Li llança un petó en l'aire.

—No tothom ha de ser guapo —diu en Ron. Els seus amics saben que l'entrevista comença a les quatre. Segur que no trigaran a arribar, oi?

—Mira, en això coincidim, rei —respon la Pauline—. Jo no faig miracles. Però et recordo de jove. Eres un tio amb bona planta, per a qui li agradi aquest estil, esclar.

En Ron fa un gruny.

—I si t'he de ser sincera, a mi em va aquest estil, m'agrada. Sempre lluitant pels obrers, controlant la situació, oi? —La Pauline destapa una capsa de colorret—. Encara hi creus, en tot això? Visca els obrers!

En Ron tira les espatlles un pèl enrere, com un toro preparant-se per entrar a la plaça.

—Si encara hi crec? Si encara crec en la igualtat? Si encara crec en el poder de la classe obrera? Com et dius?

—Pauline —contesta ella.

—Si encara crec en la dignitat d'una feina per un salari just? És això el que em demanes, Pauline? Més que mai.

La Pauline assenteix.

—Perfecte. Doncs ara tanca la boca durant cinc minuts i deixa'm fer la feina per la qual em paguen, que és recordar als espectadors de *South East Tonight* com n'ets de guapo.

En Ron obre la boca, però curiosament no li surten les paraules. La Pauline el comença a maquillar sense més comentaris.

—Dignitat, no et fot. Mira quins ulls més preciosos que tens. Com el Che Guevara si treballés al moll.

A través del mirall, en Ron veu que s'obre la porta de la sala dels puzles. Apareix la Joyce. Sabia que no el decebria. Sobretot perquè sap que hi haurà en Mike Waghorn. De fet, tot això va ser idea seva, la veritat. Ella va triar l'arxiu d'aquest cas i va escriure al programa.

En Ron es fixa que la Joyce porta el jersei nou. No se'n pot estar, aquesta dona.

—Em pensava que ens havies dit que no t'haurien de maquillar, Ron —diu la Joyce.

—Doncs resulta que em maquillen —contesta en Ron—. Aquesta és la Pauline.

—Hola, Pauline —saluda la Joyce—. Hi tindràs una bona feinada, aquí.

—M'he trobat amb coses pitjors —respon la Pauline—. Abans treballava a *Casualty*.

La porta es torna a obrir. Entra un càmera, seguit d'un tècnic de so, seguit d'una tofa de cabells blancs, el cruixit suau d'un trajo car i l'olor perfecta i masculina però subtil d'en Mike Waghorn. En Ron veu que a la Joyce li pugen els colors. Posaria els ulls en blanc, si no li estiguessin aplicant el corrector ara mateix.

—Bé, doncs, ja hi som tots, veig —diu en Mike, amb el somriure de dents tan blanques com els cabells—. El meu nom és Mike Waghorn. Aquest, l'únic, no accepta substituïts.

—Ron Ritchie —diu en Ron.

—El mateix, ben bé el mateix —diu en Mike, mentre dona la mà a en Ron—. No ha canviat gens vostre,

oi? Això és com anar de safari i veure un lleó de prop, senyor Ritchie. És com un home lleó, oi, Pauline?

—Sens dubte és una cosa així —confirma la Pauline, mentre empolvora les galtes d'en Ron.

En Ron veu que en Mike es gira a poc a poc cap a la Joyce i li treu el jersei nou amb la mirada.

—I vostè, qui és, si em permet la pregunta?

—Soc la Joyce Meadowcroft —contesta, i pràcticament li fa una reverència.

—Esclar —diu en Mike—. Així, vostè i el magnífic senyor Ritchie són parella, Joyce?

—Ui, no, verge santa, no, no, com hi ha món, no —respon la Joyce—. Només som amics. Sense ànim d'ofendre, Ron.

—Així que són amics —diu en Mike—. Quina sort que té vostè, Ron.

—Para de flirtejar, Mike —diu la Pauline—. A ningú no li interessa.

—Oh, a la Joyce sí que li interessa —diu en Ron.

—I tant —diu la Joyce per a si mateixa, però prou fort perquè se senti.

La porta es torna a obrir, i l'Ibrahim treu el cap a la sala. Perfecte! Ara només falta l'Elizabeth.

—Arribo tard?

—Just a temps —respon la Joyce.

El tècnic de so està col·locant el micro a la solapa d'en Ron. En Ron porta una americana per sobre de la samarreta del West Ham, perquè la Joyce hi ha insistit. Segons ell, és innecessari. Un sacrilegi, en tot cas. L'Ibrahim s'asseu al costat de la Joyce i fa una ullada a en Mike Waghorn.

—És de molt bon veure vostè, senyor Waghorn. Té una elegància clàssica.

—Gràcies —respon en Mike, i assenteix donant-li la raó—. Jugo a esquaix, m'hidrato la pell, i la natura s'encarrega de la resta.

—I també una bona dosi de maquillatge cada setmana —afegeix la Pauline, fent els tocs finals a en Ron.

—Jo també soc ben plantat, és una cosa que la gent em comenta sovint —diu l'Ibrahim—. Em sembla que potser, si la meva vida hagués agafat un rumb diferent, també hauria pogut ser presentador de notícies.

—Jo no soc presentador de notícies —aclareix en Mike—. Soc un periodista que resulta que llegeix les notícies.

L'Ibrahim assenteix.

—Una ment desperta. I un bon olfacte per a les històries.

—Precisament, per això soc aquí —diu en Mike—. Tan bon punt vaig llegir el correu, hi vaig ensumar una notícia. Una nova manera de viure, una comunitat de jubilats, i la famosa cara d'en Ron Ritchie enmig de tot això. Vaig pensar, ep, als espectadors els encantarà aquesta història.

Hi ha hagut força calma durant unes quantes setmanes, però a en Ron li encanta que la colla ja torni a estar en acció. Això de l'entrevista és una estratagema de la Joyce per atraure en Mike Waghorn a Coopers Chase, per veure si els pot ajudar amb el cas. La Joyce va enviar un correu a un dels productors. En qualsevol cas, en Ron tornarà a sortir a la tele, i ell n'està molt content.

—Vindrà a sopar amb nosaltres després, senyor Waghorn? —pregunta la Joyce—. Tenim taula reservada per a dos quarts de sis, després de l'hora punta.

—Sisplau, digue'm Mike —diu en Mike—. I no, ho sento. Intento no barrejar-me amb la gent, sempre que ho puc evitar. Ja saps, privacitat, gèrmens, etcètera. M'entens, oi?

—Oh —fa la Joyce. En Ron veu que ha quedat ben decebuda. Si hi ha alguna persona que admirí més en Mike Waghorn en algun lloc de Kent o Sussex, li agradaria conèixer-la. Tot i que, ben pensat, no, no voldria pas conèixer-la.

—Sempre hi ha alcohol a dojo —diu l'Ibrahim a en Mike—. I crec que hi haurà moltes fans teves.

Li concedeixen una pausa per rumiar-s'ho.

—A més, t'ho podem explicar tot sobre el Club del Crim dels Dijous —afegeix la Joyce.

—El Club del Crim dels Dijous? —pregunta en Mike—. Sembla un nom inventat.

—Tot és inventat, si t'ho pares a pensar —diu l'Ibrahim—. Per cert, l'alcohol és subvencionat. Van intentar retirar la subvenció, però vam fer una reunió, vam intercanviar unes quantes paraules, i s'ho van repensar. I a dos quarts de vuit tothom cap a casa.

En Mike es mira el rellotge, després la Pauline.

—Potser podríem quedar-nos a fer un sopar ràpid?

La Pauline mira en Ron.

—Tu hi seràs?

En Ron mira la Joyce, que assenteix amb el cap.

—Sembla que sí.

—Doncs ens quedem —confirma la Pauline.

—Perfecte, perfecte —diu l'Ibrahim—. Hi ha un tema que voldriem comentar-te, Mike.

—De què es tracta? —pregunta en Mike.

—Tot al seu temps —respon l'Ibrahim—. No vull pas treure protagonisme a en Ron.

En Mike s'asseu en una butaca al davant d'en Ron i comença a comptar fins a deu. L'Ibrahim s'inclina cap a la Joyce.

—Està provant el so del micròfon.

—Ja me n'he adonat —diu la Joyce, i l'Ibrahim asenteix—. Per cert, gràcies per convence'l de quedar-se a sopar; no se sap mai, oi?

—Tens raó, no se sap mai, Joyce. Potser resulta que us caseu abans que s'acabi l'any. I encara que no us caseu, que és un resultat per al qual hem d'estar preparats, estic convençut que té un munt d'informació sobre la Bethany Waites.

La porta es torna a obrir i l'Elizabeth entra a la sala. Ara ja hi ha tota la colla. En Ron fa veure que no està commogut. L'última vegada que va tenir una colla d'amics com aquests, els van haver d'hospitalitzar després d'enfrontar-se a la policia antiavalots durant la vaga de treballadors de la impremta de Wapping. Els bons temps.

—No patiu per mi —diu l'Elizabeth—. Ostres, et veig diferent, Ron, què ha passat? Fas cara... de salut.

En Ron remuga, però veu que la Pauline somriu. És un somriure torçat, per ser exactes. Està al seu abast, la Pauline? Seixanta llargs... potser una mica massa jove per a ell? A quina franja d'edat pot aspirar, ara? Ha passat molt de temps d'ençà que ho va comprovar. Sigui com sigui, quin somriure.